

Радивој Шајћинац

ВЕЛИКЕ РЕЧИ

ГОДИШЊИЦА ЛЕДЕНОГ ДОБА
Миленијумски матине

Не упоређују се тренуци
Не доживљавају слична открића
Себично и недоступно
Извирује, након олује, божанство
Теши и лаже
Збори како то још није апокалипса
Како смо и даље непрепознатљиви
Спрам времена и светла

То је тај поплавни гваш историје
Широки потези-потреси, велике речи
Дрхтећи превод нашег неизбављења
Мрављи поглед на пећински цртеж

Неке силе, неке ознаке
Нека питања
Душе пигмент, воље мрва
Разлог без времена
Време без разлога
Текуће огледало
Сама вечност

ИЗА ИЛИ ИСПОД УСАНА КОЈЕ СЕ СКОРО НЕПРИМЕТНО ПОМЕРАЈУ

Зашто да се деси
кад још увек сањаш
у шта се преобразила јутарња присебност
из каквог се то черупа предсказања
лице ли је ово
трпи ли глава, сенка над кровом,
мртви инсект у кључаоници
причу која се не завршава

а, ипак исти је то сан
онај у ком ме нисте усмртили
одакле још махнитам болесним крилом
понављам: *меко, меко и само клизи,*
јер наслањам главу на дудову гусеницу
гледам ко да сијам, сијам ко да гледам
тако смртан и нежан

ИГРАЧКЕ ЗА КРАЈ ЖИВОТА

Тренутак је зао све остало је добро

Око голе гране где се обесио трагач
Зјапе мраз и празнина,
Све љуто и чисто ко царска ложа

Прво, гомила обилне небеске струготине
Глупост коју је неко смислио
Идиотлук који је неко насликао
Будалаштина о којој неко пише

А изнутра тај необјашњиви дар
Изрод обичаја и кошмара,
Дар да где год бацио поглед, доле
То увек буде у тренутку кад избије
Кроз мрвећу црну красту кртица

И удели два ситна црноцрвена рубина
И клисне као да се није ни збила
Или дар да где год бацш поглед увис
То буде сев падалице, сјај подеротине
Пуцање шава тамо где се надима
све иначе неприметно

Тако и сад у зимској крошњи опустелог ораха
где зјапи поменута грана
пуста без вешала
узалуд се ишта очекује
самоубице су неизвесни посетиоци
још неизвеснији дошљаци

зато, ето мало и тишине
модре сенке
меке помрчине

и неће све што се види
да се изговара

ВЕЛИКЕ РЕЧИ

Као оставштина, лек и завештање
Купола до травке, небо до мрве
Безвредно и безбојно у истом откосу погледа
Сјајни росни отров, слепог ходача потомак
Слеђени у истој песми-скраћеници
Сад се прождиру у редоследу
Киван је сваки виновник
Сваки знак
А с једне стране божанства
А с једне стране путници
Врелина непокретних сазвежђа
Невидљив путоказ сјај и ужина
А Бог касни и трава вене,
Никнуће мека бодља из хладног уха
Жеља ће се низ несаницу распасти

Говор ће бити само заштитна шупљина
Јер све, иначе, тоне и тоне

А кад би се с прогутаним језиком
Наставио овај пут
Заронило, сабио велики дах
Све оне уопштене поруке и поштапалице
Песком би се прекриле ко непровидни мехурови
И извирио би из њих
Светли ивер, мртви свитац,

Онај погледу трун спотицања
И поруке би се дохватиле с плућног подножја

Више се не заваравати
Да се дисање може замислити,
да ишта с усана немо силази
Да је тело до танчина од саопштења
Да се глас свачим оправдава
Да ишта знак доказује
И говор с пустог места

Лана Ракановић: *Злице*, детаљ